

РЕШЕНИЕ

№ 3270

гр. София, 17.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 23.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **10567** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 215, ал. 1 от Закона за устройството на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба на А. М. Т., чрез законните представители М. А. Т. и Н. П.. Оспорва се заповед № РД-09-339/30.08.2022 г. на кмета на р-н „Б.“, Столична община /СО/, с която на основание чл. 16, ал. 5, изр. 2 от ЗУТ се определя на собствениците на стар имот с № 019027 по КВС (имот по КК 02659.2249.27) по плана на м. „Бански рид“ и м. „Бански рид – Б. зона“, Р-н „Б.“: УПИ IV-2249.27 „за ЖС“, кв. 160 за имот с идентификатор 02659.2249.2069, кв. 160, м. „Бански рид“ и м. „Бански рид – Б. зона“, Р-н „Б.“.

Изложени са съображения за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения, основания по чл. 146, т. 2 - т. 4 от АПК. По същество съображенията са, че неправилно са определени съсобствениците в недвижимия имот, в частност „Руский стандарт“ ЕООД. Сочи се още, че в заповедта липсвало определяне на идеалните части на съсобствениците.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. П., която поддържа жалбата на заявените основания и претендира разноси по делото.

Ответникът по делото - кметът на Р-н „Б.“, СО, се представлява от юриск. К., която счита, че жалбите са неоснователни. Иска оставяне на заповедта в сила и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованите страни В. Г. С. и Х. Г. С. се явяват лично.

Заинтересованите страни Т. Т. Х., Р. Г. С. и "РУСКИЙ СТАНДАРТ" ЕООД, не се явяват и не се представляват.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното:

Производството пред административния орган започва по заявление вх. № РБХ21-ГР94-3349/04.11.2021 г. от М. А. Т., в качеството на законен представител на А. М. Т. с искане за индивидуализация на имот със стар ид. 02659.2249.27 и нов ид. 02659.2249.2073.

С писмо от 22.11.2021 г. заявителят е уведомен да представи документи за собственост на останалите съсобственици на имота. Със заявления от 10.03.2022г. и от 17.03.2022г. са представени исканите доказателства както следва:

Видно от решение № 1108П/02.07.1998 г. на Поземлена комисия при Община – Б. е възстановено правото на собственост на наследниците на Н. В. В., С. Т. С. на (т. 3) нива от 2,519 дка в м. „Бански рид“ с № 019027 по плана за земеразделяне. Приложена е и скица от 25.02.2005 г. за имот 019027.

Видно от н.а. 33, том I, рег. № 201, дело № 33/98г. по отношение на S ид ч. от имот 019027 е собственост на К. Н. К.. Представен е договор от 20.03.2003 г. за разпределение на ползването между К. Н. К. Т. Т. Х., и Г. Т. С.;

По делото е представен и н.а. № 116, том VII, рег. № 17 460, дело № 1199/2005 г. от който е видно, че К. Н. К. и Т. Г. К. продават на „Руский стандарт“ ЕООД S ид.ч. от поземлен имот с № 019027. Пълномощник на едноличния собственик на капитала на „Руский стандарт“ ЕООД при сделката е бил М. А. Т..

Представено е и постановление от нотариус В. К. по н.д. № 149/27.09.2017 г. съставено по повод признаването на М. А. Т. за собственик по давност на поземлен имот с идентификатор 02659.2249.27. Представен е и н.а. от 29.09.2017 г., съгласно който М. А. Т. е признат за собственик на S ид.ч. от поземлен имот с идентификатор 02659.2249.27 и н.а. № 111, том II, рег. 9115, дело № 187/2017 г., от който е видно, че М. А. Т. дарява поземлен имот с идентификатор 02659.2249.27 на А. Ц. М..

Представени са н.а. № 50, том I, рег. № 870, дело № 35/2021г., съгласно който А. М. Т. е собственик на S ид. ч. от поземлен имот с идентификатор 02659.2249.27, с номер от предходен план 019027, целият с площ 2519 кв.м., с предназначение земеделска земя, с адрес [населено място], м. „Бански рид“. Имотът е дарен от А. Ц. М..

За същият имот е представена скица № 15-545870/02.11.2027 г. от СГКК – С. (л. 41), съгласно която като собственици на имота за записани М. А. Т., Т. Т. Х., Г. Т. С. и К. Н. К..

След събиране на гореописаните доказателства с доклад № РБН21-ГР94-2349 (8)/28.07.2022 г. от гл. архитект на р-н Б., СО е предложено на кмета на района да издаде заповед за определяне на урегулиран имот УПИ IV – 2249.27 „за ЖС“ на осн. чл. 16, ал. 5, изр. 2 от ЗУТ.

Издадена е процесната заповед № РД-09-339/30.08.2022 г., с която кметът на Р-н „Б.“ определя на собствениците А. М. Т., Т. Т. Х., В. Г. С., Х. Г. С. (наследници на С./С./В./Т. С. починала на 27.06.1946г. и Г. Т. С. починал на 14.03.2009г.) и „Руский стандарт“ ЕООД с управител и собственик на капитала М. В. Г. – Д., за стар имот с № 019027 по КВС (имот по КК 02659.2249.27) по плана на м. „Бански рид“ и м. „Бански рид – Б. зона“, р-н Б.: УПИ IV-2249.27 „за ЖС“, кв. 160 за имот с идентификатор 02659.2249.2069, кв. 160, м. „Бански рид“ и м. „Бански рид – Б. зона“, Р-н „Б.“.

При горните установявания съдът формира следните изводи:

Жалбата е допустима като подадена срещу подлежащ на оспорване акт, от легитимирани да го оспорят лица, за които е налице правен интерес от оспорването.

По делото не са представени доказателства за това кога жалбоподателите са уведомени за оспорената заповед, поради което съдът приема, че жалбата е подадена в срок. Представения на л. 30 от делото разписан лист за съобщаване касае друга заповед от 30.06.2022 г. на кмета на Р-н „Б.“, СО.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

В съответствие с разпоредбата на чл. 168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК - наличие на компетентност на административния орган, спазване на установената форма, спазване на административнопроизводствените правила при издаване на оспорения акт, съответствието му с материалноправните разпоредби и целта на закона.

При извършената проверка на оспорваната заповед, съдът с оглед представените по делото доказателства – т. 5 от Заповед № СОА17-РД09-622/19.06.2017 г. на кмета на Столична община, приема, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен административен орган на основание правомощията, предоставени му с тях да издава заповеди за точното индивидуализиране на имотите, урегулирани по реда на чл. 16, ал.1 ЗУТ, на основание чл. 16, ал.5 ЗУТ.

Спазена е и установената форма, доколкото ЗУТ не поставя изисквания, различни от посочените в чл. 59 АПК - процесната заповед е в писмена форма и съдържа всички изискуеми реквизити, включително са посочени фактическите и правните основания за издаването ѝ.

При издаване на заповедта са спазени административнопроизводствените правила, правилно са приложени относимите материалноправни разпоредби, актът е и съответен на целта на закона, заложен в разпоредбата на чл. 16 ЗУТ - индивидуализиране на новообразувания урегулиран поземлен имот с неговите граници и констатиране на неговите собственици.

По делото се установява, а и не се спори, че с решение № 347/24.06.2021 г. на Столичен общински съвет е утвърден ПУП по чл. 16 за м. „Бански рид“ и м. „Бански рид Б. зона“. Одобреният по чл. 16, ал.1 от ЗУТ ПУП - ПРЗ е влязъл в сила в частта за имота на жалбоподателя, урегулиран с плана в УПИ IV-2249.27, кв. 160.

По постъпилото заявление вх. № РБХ21-ГР94-3349/04.11.2021 г. е за довършване на процедурата по чл. 16, ал. 1 във вр. с ал. 6 от ЗУТ (предишна ал. 5, изм. и доп. – ДВ, бр. 13 от 2017г.), докато цитирания в доклада и заповедта чл. 16, ал. 5 ЗУТ касае различни искания и други предпоставки за произнасяне, вкл. съгласие на всички собственици. Или с други думи казано заявителят А. М. Т., чрез законен представител М. А. Т. е искал единствено заповед с точно индивидуализиране на имота, каквото е и самото съдържание на заявлението.

Оспорената заповед е издадена на основание чл. 16, ал. 6 изр. 2 от ЗУТ (неправилно посочена като чл. 16, ал. 5 изр.2 от ЗУТ, което очевидно е стара бланка), като от фактическа страна издаването ѝ е обосновано с наличието на влязъл в сила подробен устройствен план, утвърден с решение № 347/24.06.2021 г. на Столичен общински съвет. В обхвата на този план попада имотът на жалбоподателя. Съгласно чл. 16, ал.1 ЗУТ с подробен устройствен план за територии с неурегулирани

поземлени имоти, както и за територии с неприложена първа регулация по предходен устройствен план се определят необходимите площи за изграждане на обектите на социалната инфраструктура - публична собственост на озеленените площи, обединени в зелена система, и на общите мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура. Според ал.3 и ал.4 на с.р. лицето и площта на новообразуваните урегулирани имоти, конкретното им предназначение, характерът и начинът на застрояването им се определят със самия подробен устройствен план като на всеки собственик на недвижим имот общината определя равностоен урегулиран имот /имоти/, като се съобразява с местоположението на имотите в местността, но не и с точните им кадастрални граници.

Според чл. 16, ал. 6 от ЗУТ подробният устройствен план по чл. 16, ал.1 ЗУТ се ползва с вещно-транслативен ефект, което означава, че раз местването на собствеността настъпва директно въз основа на влезлия в сила план, без законодателят да е предвидил друг елемент от фактическия състав на придобиване на собствеността - само на основание на устройствените предвиждания на плана от момента на влизането му в сила, собствениците на поземлените имоти по ал. 4 придобиват собствеността върху новообразуваните с него урегулирани имоти, а общината - собствеността върху отстъпените ѝ части по ал.1. Съгласно изричното предвиждане на чл. 16, ал. 6 от ЗУТ, за така придобитото право на собственост върху всеки новообразуван урегулиран поземлен имот кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед с точно индивидуализиране на имота, което по смисъла на §5, т. 12 от ДР на ЗУТ означава точно описване на границите му и определяне на идентификатор на имота (последният се задава от СГКК по местонахождение на имота при изпращането на копие от плана за служебно нанасяне в кадастъра).

Следователно със заповедта по чл. 16, ал. 6, изр 2 от ЗУТ не се създава собственост или засяга такава. Урегулираните поземлени имоти за съответните поземлени имоти, са определени не с атакуваната заповед, а с плана по чл. 16, ал. 1 ЗУТ. С този план се раз местват и имуществените права. Предназначението на заповедта по чл. 16, ал. 6 ЗУТ е единствено и само да индивидуализира новообразувания урегулиран поземлен имот относно неговите граници и идентификатор и да констатира придобитото чрез плана право на собственост върху него, ако такова е допуснато.

В случая административният орган, позовавайки се на правилата по чл. 115, ал. 2 от ЗУТ и представените по преписката титули за собственост се е произнесъл със законосъобразен административен акт. Следва да бъде добавено, че административният орган, както и настоящият съд са обвързани с материалната доказателствена сила на представените нотариални актове, като унищожаването им, както и всеки спор за материални права са от изключителната компетентност на гражданските съдилища.

По заявената претенция за нищожност на Заповед № РД-09-339/30.08.2022 г. в писменото становище на процесуалния представител на жалбоподателя: преди всичко следва да бъде посочено, че след като съдът е установил законосъобразност на оспорения административен акт не се разглежда последващо искане за обявяване нищожността на същия арг. от чл. 177, ал. 3 от АПК.

С оглед пълнота на настоящето изложение съдът следва да посочи, че в нормативната уредба липсват разписани правила за това кога един административен акт следва да бъде обявен за нищожен. В теорията и съдебната практика се приема, че актът следва

да е засегнат от толкова тежък порок, че изначално да не може да породи правни последици.

Съобразно горното и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: всяка некомпетентност /по материя, място или степен/ винаги е основание за нищожност на акта. Порокът във формата е основание за нищожност само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам на липса на волеизявление. Съществените нарушения на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също само, ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление /например поради липса на кворум при колективен орган/. По правило нарушенията на материалния закон, касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат /което в конкретния случай е изключено поради благоприятния характер на акта/. Само пълната липса на условията или предпоставките предвидени в приложимата материалноправна норма и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на административен акт на посоченото основание. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило, и само ако преследваната цел не може да се постигне посредством никакъв друг акт, посоченият порок води нищожност.

В конкретния случай не е налице липса на компетентност на издателя на акта (подробно обсъдено по-горе), като призната и гарантирана от правния ред възможност за едно лице, чрез свободно волеизявление да предизвика промяна в чужда правна сфера, като реализирането на тази промяна се гарантира с държавната принуда.

Неоснователни са доводите за нищожност на заповедта поради процесуални нарушения и немотивираност на акта. По принцип липсата на мотиви е преодолим порок, който не е от такъв характер, че да доведе до нищожност. Касателно нарушения на процесуалните правила съдът както бе изложено по-горе не установява съществени такива. Дори и да се приеме, че са допуснати такива, то те биха били основание за незаконосъобразност, но не и за прогласаване на нищожност. Не е налице и нищожност поради липса на материалноправна основа за издаване на оспорената заповед. Както бе посочено по-горе, актът по чл. 16, ал. 6 от ЗУТ е краен, завършващ сложния фактически състав на първоначалното урегулиране на територията, като от значение е точното индивидуализиране на границите на имота и неговото предназначение, а наличието на спор за материално право се решава от гражданските съдилища.

По изложените съображения съдът намира оспорената заповед за отговаряща на всички изисквания за законосъобразност по смисъла на чл. 146 от АПК, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора в полза на ответника по делото страна се следват разноски. Съдът определи в полза на сумата от 200 лева за юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 144 от АПК, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, и 400. 00 лв - внесена сума за възнаграждение за вещо лице, платими солидарно от жалбоподателите.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение, 33 състав

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалба на А. М. Т., чрез законните представители М. А. Т. и Н. П., срещу заповед № РД-09-339/30.08.2022г. на кмета на р-н Б., Столична община, като неоснователна.

ОСЪЖДА М. А. Т., ЕГН [ЕГН] и Н. П., ЕГН [ЕГН], да заплатят на Столична община сумата от 600 (шестстотин) лева, представляваща разноси по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: